

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/2/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200006
Dátum vydania rozhodnutia:	16.02.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7012200006.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthótyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: I., nar. XX.XX. XXXX, trvale bytom O., štátna príslušnosť Srbsko, naposledy na území Slovenskej republiky miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnkova 14, Sečovce, toho času miesto pobytu neznáme, zastúpený Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o., so sídlom v Žiline, Makovického 15, proti odporcovi: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Úradu hraničnej a cudzineckej polície PPZ, Tr. SNP 35, Košice, o preskúmanie rozhodnutia odporcu Č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-40-012/2011 zo dňa 19.12.2011 o zaistení, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/1/2012-21 zo dňa 12.1.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/1/2012-21 zo dňa 12. januára 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 1Sp/1/2012-21 zo dňa 12.1.2012 potvrdil rozhodnutie Č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-40-012/2011 zo dňa 19.12.2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a), § 62 ods. 3, 4 a § 57 ods. 5 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) z dôvodu výkonu trestu vyhostenia z územia SR zaistil navrhovateľa dňom 19.12.2011 v čase o 16:50 hod. najviac však na šesť mesiacov a podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej v texte len „útvar“).

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu podľa ustanovenia § 2501 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v platnom znení (ďalej len „O.s.p.“) a na základe vykonaného dokazovania, výsluchu splnomocnenej zástupkyne splnomocneného zástupcu navrhovateľa ako i zástupcu odporcu a po oboznámení sa s administratívnym spisom, vzťahujúcim sa na preskúmané rozhodnutie odporcu, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný, v rozsahu

odvolacích dôvodov, uvedených v návrhu splnomocneného zástupcu navrhovateľa, ktoré preskúmaval krajský súd podľa dispozičnej zásady.

Uviedol, že z výroku rozhodnutia odporcu a jeho odôvodnenia krajskému súdu vyplynulo, že navrhovateľ bol zaistený za účelom výkonu trestu vyhostenia z územia SR na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu vo Veľkom Krtíši. Na základe odvolacích námietok krajský súd z administratívneho spisu odporcu zistil, že rozsudok Okresného súdu vo Veľkom Krtíši je zo dňa 23.02.2009 a toho istého dňa nadobudol právoplatnosť, teda 23.02.2009. Je teda nepochybné, že do vydania rozhodnutia o zaistení bol predmetný rozsudok a ním uložený trest vyhostenia z územia SR na dobu 5 rokov uložený právoplatne. Z toho dôvodu údaj vo výroku rozhodnutia, ako aj v odôvodnení, že rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.02.2011, je zrejmu nesprávnosťou, ktorú je povinnosťou odporcu opraviť v zmysle § 47 ods. 6 Správneho poriadku. (dátum 27.02.2011, je mylný aj z toho dôvodu, že dátum 27.02.2009 je len dátumom vyznačenia právoplatnosti rozhodnutia dňom 23.02.2009).

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku vychádzal z dôvodov navrhovateľa uvedených v opravnom prostriedku, z ktorých vyplynulo, že tento namietal zmätočnosť rozhodnutia odporcu pri označení rozsudku Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, na základe ktorého bol navrhovateľ zaistený za účelom výkonu trestu vyhostenia. Ďalšia odvolacia námietka sa týkala výroku napadnutého rozhodnutia podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého bol navrhovateľ zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov, čo splnomocnený zástupca navrhovateľa považoval za výrok, na základe ktorého bol navrhovateľ zaistený na vopred riadne neurčený čas. Napokon namietol, s poukazom na článok 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a s poukazom na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, že v rozhodnutí nie je s poukazom na riadnu spoluprácu navrhovateľa odôvodnené, pozbavenie osobnej slobody a prečo bolo nevyhnutné v danom prípade pristúpiť k opatreniu v podobe pozbavenia osobnej slobody a prečo nebolo možné postupovať inak, teda že odporca v rozhodnutí neodôvodnil efektívnosť a účelnosť pozbavenia osobnej slobody navrhovateľa.

Podľa názoru krajského súdu splnomocnený zástupca navrhovateľa v opravnom prostriedku neuviedol dôvody, ktoré po skutkovej stránke by spôsobovali neefektívnosť či neúčelnosť zaistenia navrhovateľa, resp. dôvody, ktoré by bránili vyhosteniu navrhovateľa z územia Slovenskej republiky. Na pojednávaní pred krajským súdom splnomocnený zástupca odporcu predložil k nahliadnutiu zápisnicu o vyhostení cudzinca z územia SR zo dňa 28.12.2011, v zmysle ktorej vyhostenie navrhovateľa bolo realizované dňa 28.11.2011 cez priechod Košice - letisko. Predmetný návrh splnomocneného zástupcu navrhovateľa je zo dňa 3. januára 2012, bol teda napísaný v čase, kedy zástupca navrhovateľa mohol mať vedomosť o tom, že bolo realizované vyhostenie navrhovateľa v priebehu deviatich dní od jeho zaistenia. Z tohto pohľadu bolo vyhostenie navrhovateľa realizované a navrhovateľ vyhostený z územia SR po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody pre závažné úmyselné trestné činy v krátkej dobe.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na nové konanie, keďže podľa jeho názoru navrhovateľ bol postupom a rozhodnutím súdu ukrátený na svojich právach. Rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p..

Poukázal na znenie ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a) a § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a na to, že uvedené zákonné ustanovenie vymedzuje interval, v rámci ktorého odporca môže určiť lehotu zaistenia. Túto lehotu má určiť presne a nie iba jeho doslovnou citáciou. Je potrebné, aby príslušný orgán určil, ako dlho bude trvať, kým sa uskutoční administratívne vyhostenie navrhovateľa a zdôvodnil, prečo je potrebná práve stanovená dĺžka. Výrok rozhodnutia je z uvedeného dôvodu neurčitý a rozhodnutie odporcu nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, ak v ňom odporca neurčil riadne lehotu zaistenia navrhovateľa.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril prípisom zo dňa 17.02.2012, ktorý bol Najvyššiemu súdu

SR doručený dňa 22.02.2012 po vyhlásení rozsudku, preto odvolací súd na dôvody v ňom uvedené neprihliadal.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši č. k. 8T 21/2009-299 zo dňa 23.02.2009 uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného zákona. Podľa § 65 ods. 1, 3 Trestného zákona súd uložil účastníkovi konania trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 5 rokov. Dňa 19.12.2011 bol účastník konania hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru v Košiciach prevzatý z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach - Šaci, z ktorého bol toho istého dňa podmienene prepustený a následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru v Košiciach k výkonu trestu vyhostenia na základe Protokolu o odovzdaní osoby na vykonanie trestu vyhostenia č. s. ÚVTOS-13/2011-951044 zo dňa 19.12.2011.

Vo výroku rozhodnutia Č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-40-012/2011 zo dňa 19.12.2011 odporca uviedol, že zaisťuje účastníka konania dňa 19.12.2011 v čase o 16:50 hod. v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu vo Veľkom Krtíši zo dňa 23.02.2009 pod číslom konania 8T 21/2009-299, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.02.2011.

Ďalej uviedol vo výroku napadnutého rozhodnutia, že v zmysle § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov vyhlásenie podľa osobitného predpisu (zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca. Konanie nie je zaistením cudzinca dotknuté.

Podľa § 62 ods. 3 sa účastník konania zaisťuje na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov.

Podľa § 62 ods. 4 sa účastník konania umiestňuje do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

Podľa § 57 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov je účastník konania povinný vycestovať z územia Slovenskej republiky v lehote 30 dní od prepustenia z Útvaru policajného zaistenia v Sečovciach, ak nie je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky z iného dôvodu.

Proti rozhodnutiu o zaistení podal navrhovateľ opravný prostriedok na Krajský súd v Košiciach, ktorý sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi správneho orgánu a rozsudkom č. k. 1Sp/1/2012-21 zo dňa 12.1.2012 rozhodnutie odporcu potvrdil.

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyselne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O. s. p.. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16. februára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespôlpracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu (§ 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov).

Podľa názoru odvolacieho súdu odporca jednoznačne vo výroku svojho rozhodnutia určil lehotu zaistenia najviac na šesť mesiacov v zmysle ustanovenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, pričom označil presne deň, kedy bol navrhovateľ zaistený. Je teda nepochybné od kedy začala lehota plynúť a ktorým dňom došlo k jej skončeniu.

Na základe vyššie uvedeného považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z tohto pohľadu nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku teda nemal odvolací súd žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.